

[Handelsministeren.]

mig noget, at det ærede Medlem Hr. Hasle paa det konservative Folkepartis Vegne vil gaa mod Regeringen og de Partier, der støtter Lovforslaget, med den Begrundelse, at vi tilstræber Inflation, eftersom Forholdet nu har været dette i Maaneder, ja, saa at sige lige siden vi maatte forlade Guldpariteten, at ogsaa de Konservative har rettet stærke Bebrejdelser mod Regeringen for dens deflatoriske Tilbøjeligheder. Gang paa Gang har man rettet stærke Angreb mod Regeringen og mod Nationalbanken, fordi man faktisk var gaaet ind i en Deflation. Man har krævet en udvidet Kreditgivning, Gang paa Gang har man bebrejdet Regeringen, at den ikke drog Omsorg for, at Nationalbanken i højere Grad, end Tilfældet var, stillede Midler til Raadighed for Banker og Sparekasser, for dem, der overhovedet vilde laane Penge, fordi deres Likviditet ikke var i Orden.

Jeg undrer mig da over, at man nu bebrejder Regeringen og de Partier, der støtter den, at de netop vil en Politik, hvorved man stiller de Midler til Raadighed, som der er Rimelighed for at anvende for at faa Erhvervslivet til at gaa paa en bedre Maade, end Tilfældet har været i det sidste Aars Tid.

Det ærede Medlem Hr. Krag udtalte sig forleden Dag med stor Bestemthed imod alle inflatoriske Tilbøjeligheder, og jeg giver ham min Tilslutning. Det er netop afgjort, at Regeringen, og jeg tror ogsaa de 3 Partier, der i denne Sag staar sammen med Regeringen, vil bestræbe sig for, at der ikke bliver Tale om nogen Inflation; tværtimod. Det, der er Tale om, er at skaffe Midler til Veje til Erhvervslivets forøgede Virksomhed til Igangsaettelse af nye Foretagender. Det er nødvendigt at gøre dette, fordi der i Banker og Sparekasser er en udbredt Ængstelse for at gaa ind med nye Laan; selv i saadanne Tilfælde, hvor de paagældende Institutioner har haft Penge liggende til Raadighed til Udlaan, har de ikke villet gaa ind i nye Foretagender af Frygt for, hvad Fremtiden vilde bringe.

De, der nu saa voldsomt afviser det, her foreslaas, skulde tænke paa, hvilken Krisetilstand vi faktisk er kommet ind i, hvilken Krisetilstand der raader Verden over. De vil da forstaa, at dersom vi ikke fortsat vil se Stilstand der, hvor der skulde være Virksomhed, er det, her foreslaas, en bydende Nødvendighed.

Hvis de Konservative saa endda havde

noget andet Forslag at stille, kunde man tage det op til Prøvelse og Drøftelse; men jeg hørte ikke, at det ærede Medlem Hr. Hasle stillede Forslag om noget til Afhjælpning af den Nødstilstand, som store Dele af vore Erhverv er kommet ind i. (Hasle: Jeg fremførte vore Forslag!). Ja, hvis De ikke har andet at møde med, maa De hellere blive hjemme, for det fører ingenting til. Nej, gaa ind i Arbejdet sammen med os andre for at faa det bedst mulige ud af det!

Det ærede Medlem Hr. Hasle spurgte mig, hvad Bestemmelsen i Lovforslagets § 10 skulde betyde. Bestemmelsen om, at Udlaansrenten skulde nedsættes i mindst tilsvarende Omfang, som Indlaansrenten skulde nedsættes. Det ærede Medlem gav selv Definitionen, saa jeg behøver egentlig ikke at give en ny eller en anden Forklaring eller at supplere den paa nogen Maade. Det er klart, at man kan ikke sige til de paagældende Institutioner, at de skal nedsætte Rente af denne eller hin Art af Udlaan paa denne eller hin Maade. Dersom en Institution ved denne Lovs Bestemmelser faar Indlaansrenten nedsat saaledes, at den har en mindre Udgift paa et Beløb af 100 000 Kr., som jeg tror, det ærede Medlem selv nævnte, ja saa maa den selvfølgelig fordele Nedsættelsen paa Udlaansrenten med mindst det samme Beløb. Paa anden Maade lader det sig, saa vidt jeg kan skønne, ikke gøre at foreslaa Bestemmelser om Udlaansrentens Formindskelse. — Men jeg vil, som sagt, nu afvente, hvad det konservative Folkeparti videre har at sige til denne Sag.

Det ærede Medlem sagde meget drastisk: Hvorfor gaar man ikke løs paa Udlaansrenten med det samme? Jeg haaber nu, at det ærede Medlem Hr. Hasle og hans Partifæller gaar løs paa Udlaansrenten og stiller et positivt Forslag om, hvorledes Udlaansrenten skal nedsættes. Jeg tror ikke, det er muligt at gøre det paa en Maade, der er tilfredsstillende, fordi en Maksimaludlaansrente vil komme til at virke urimeligt i mange Tilfælde og navnlig vil kunne føre til, at de, der nu paa Grund af deres Soliditet har en lav Rente at udrede til Banker og Sparekasser, navnlig til Bankerne, vil kunne blive sat i den Situation, at de for Fremtiden skal betale en højere Rente, end de hidtil har betalt, og de, der har faaet Laan mod mindre Sikkerhed, men mod at betale en højere Rente, vil være udsat for, at de ikke kan bevare deres Laan, men skal afbetale det, og andre, der er stillet